

Занятія прѣзъ пѣрвѣ-тѣ годинѣ.

Der mensch spricht, weil er denkt. Becker. Org. der Sprache.

Человѣкъ говори, *зачто* мысли; человекъ говори, за да прѣдаде на други-тѣ мысли-тѣ си и за да удовлетвори ежедневны-тѣ си потребности. Такова е двояко-то назначеніе на языка: такова трѣбва да бѣде и органическо-то му развитіе. На человекъ, като на същество духовно-тѣлесно, е врождена потребность да всичко вътрѣшне изражава *на вън*. И негова-та мысль не остава само вътрѣшне дѣйствіе на духа му, а прима външе проявленіе въ думѣ. Языка-тѣ не е само срдство за удовлетвореніе на ежедневны-тѣ потребности: языка-тѣ е вътрѣшня потребность на человекъ-тѣ природѣ, е даръ свыше. Мысль-та става ясна и пълна само тогава, кога ся изрази въ думы, и мышленіе-то, което ся извършава въ насъ, не е друго нѣчто, освѣнь вътрѣшенъ само за други-тѣ не чуетъ разговоръ на человекъ со себе си. Като изражава мысль и като е общо достояніе всякому, языка-тѣ служи за духовно общеніе между человекъ-тѣ и соединява ги въ едно духовно человекъ-ческо цѣло — въ общество.

„Понеже мысль и дума (слово) въ-сщность сѣ едно и тоже, спорядъ това мышленіе-то и языка-тѣ ся развивать наедно, както въ отдѣлны человекъ, така и въ цѣлы народы. Въ отдѣлны человекъ мышленіе-то наченва бързо да ся развива въ дѣтскыя-тѣ возрастъ, затова въ мѣничкы-тѣ дѣтица забѣлѣжваме неудържимѣ охотѣ да говорятъ: всяка мысль у дѣте-то ся изражава въ думѣ. Мѣчно щемѣ да разумѣемъ, какъ дѣца-та въ толокъ кѣсо время и безъ трудъ, като играшкѣмъ, усвояватъ цѣлый языкъ, ако да не бѣше въ нихъ языкъ и мышленіе едно и тоже. Така пѣрвы-тѣ начала отъ языка въ дѣца-та совпадатъ съ онова время, кога хване да ся проявлява въ нихъ способность да си прѣдставляватъ и да разумѣватъ; вече въ четвѣртыя мѣсяцъ отъ живота имъ ся показватъ ясны дѣри отъ едно-то и отъ друго-то. Въ това отношеніе е достойно да ся забѣлѣжи, че органы-тѣ на слуха и на языка рано наченватъ да примають образованіе. Пѣрвы-тѣ успѣхы въ развитіе-то на языка сѣ удивително бързы. Дѣте-то говори не съ намѣреніе да